Poklad 2005

Místo děje: *Hoštejn a Moravské mezihoří*
Časové období: *22.7.2005 – 24.7.2005*

Zapsal: *Strašlivý Uragán*
Osoby a obsazení: *Divoká Orchidej, Planoucí Růže, Sněhová Lilie, Jirka, Veselý Balónek a autor*

Úvod

Po několik let, snad po celou dobu, po níž mám tu čest a potěšení znát se s Planoucí Růží a Sněhovou Lilií, slýcháme od nich občas vyprávění o pokladu, který kdysi zakopaly nedaleko Hoštejna pod strom. Po celou dobu bylo lze z jejich vyprávění vytušit nostalgickou touhou pokusit se jej najít a vykopat. Jejich přání se posléze stalo všeobecným, protože se však nezdálo ani trochu blízké naplnění, rozhodli jsme se cestou ze Silvestra 2003, tedy na Nový Rok 2004, přidat mu s Veselým Balónkem trochu napětí sázkou. Tvrdil jsem, že poklad už holky nenajdou, zatímco Veselý Balónek reprezentoval opačný názor. Výhrou pak měl být celý medovník, který jsme se pochopitelně chystali sníst všichni společně. Přesto trvalo až do letošního léta, než se nám podařilo vydat se k Hoštejnu a zkusit poklad najít.

Pátek 22. července

Není snad třeba rozepisovat se příliš o tom, co celé akci předcházelo, detaily o pokladu, které jsem si zapamatoval, dovolím si postupně vepsat mezi ostatní text. To, že se nám konečně podařilo dohodnout si termín, tak, aby vyhovoval nám všem, je zřejmé. K nám čtyřem, kteří jsme snad měli větší zájem na vykopávání, se přidala jen Divoká Orchidej s Jirkou, a to jen do sobotního odpoledne. Mohu jen litovat, že se nás do Hoštejna nevydalo více, přestože Planoucí Růže napsala a rozeslala v úterý opravdu pěkné zvadlo, kde zmínila mimo jiné i to, že kromě vykopání pokladu chceme zakopat další. Já sám jsem odjel už v úterý na vandr do Orlických hor, kde jsem byl jen s Honzou Němcem, a tak jsem k tomu ani nic nenapsal. Postačí zde zmínit, že celou dobu bylo zamračeno, chladno a dosti často pršelo, zejména v noci, což se projevilo na mém stanu, který bych dnes už mohl opravdu ždímat. Dnes jsme se rozloučili v Pastvinách, kde jsem se ještě vykoupal, z čistě hygienických důvodů, neboť chladné mrholení nedodá příliš chuti po koupeli, navíc dosti studené. Zbytek dne jsem strávil čekáním na autobus do Letohradu, kde jsem během čekání na vlak mimo jiné navštívil muzeum řemesel a výstavu vycpaných ptáků.

Chvilku po páté jsem potom nastoupil do vlaku do Ústí nad Orlicí, ještě předtím jsem dostal SMSku od Veselého Balónka, v níž mi sděloval, že jsou již ve vlaku, a protože měl skoro vybitou baterku, přidal číslo na Sněhovou Lilii, které se změnilo již před půl rokem, ale to nové jsem dosud neznal. V Ústí nad Orlicí jsem se z nádražního tlampače dozvěděl, že vlak, ve kterém jedou, bude mít nejméně čtvrt hodiny zpoždění, zdá se, že budou mít problémy s tím, aby stihli v České Třebové přestoupit na vlak do Hoštejna. Než jsem dojel do České Třebové, změnil se odhad jejich zpoždění na třicet minut, to by znamenalo, že by neměli nejmenší šanci stihnout přestup na vlak v 18:18. Využívám proto nového čísla k zavolání Sněhové Lilii, jen proto abych zjistil, že má vypnutý telefon. Volám proto raději Veselému Balónkovi, kterému ještě baterka vydrží alespoň na to, abychom se dohodli, že za stávající situace bude nejlepší, když počkám na jejich vlak a půjdu s nimi pak do hospody, než nám ve 20:40 pojede další vlak. Již v 19:36 bude v Hoštejně Divoká Orchidej s Jirkou, proto jsem vlastně ostatním volal, nebyl jsem si totiž jist, jestli nemám raději jet za nimi, ale ostatní mne přesvědčili, že bude lepší počkat na ně. Bylo by asi bývalo lepší, kdyby dojeli vlakem až do Zábřehu, kde by akorát stihli vlak, kterým přijede Divoká Orchidej s Jirkou, což však zjistím bohužel až ve chvíli, kdy už vlak do Hoštejna odjíždí a nestihnu se s nimi dohodnout.

Říkám to ostatním, když dojedou do České Třebové, na což se pokusíme stihnout ještě vlak, který právě opustili, bohužel neúspěšně. Nezbývá nám tedy, než jít do hospody. Před tím se přede mne však všichni tři postaví a Planoucí Růže se mne za všechny zeptá, co vidím. Postupně si tedy musím všimnout, že ona a Sněhová Lilie mají nové tříčtvrteční kalhoty, Planoucí Růže červené, Sněhová Lilie černé, Veselý Balónek má nové kraťasy. Ještě než opustíme nádraží, jdeme se podívat, jestli by neměli v ČD centru mapu okolí, protože ji nikdo nemáme. Na výletě v neděli jsme se s holkami doluvili, že ji vezmou ony, nakonec ji však nevzaly, protože se nějak nedohodly. Tady však také mapu nemají, nemáme ani žádnou krabici, do níž bychom uložili nový poklad, který chceme zakopat zítra. Chtěli jsme nejprve plechovou krabici, kterou bychom namazali vazelínou a obalili plátnem, ale teď nás napadlo, že by možná byla lepší plastová krabice, například taková, ve které se prodává zmrzlina, jdu se tedy podívat do obchodu *point*, který je přímo na nádraží, ale zmrzlinu tam ve větším balení neprodávají. Mají tu jen modré z nebe, což jsou čokoládové bonbóny v plechové pixle a toaletní soupravu pro děti v krásném umělohmotném kyblíčku, ještě tedy uvidíme.

První hospodou, kterou zkoušíme, je ta, která je přímo na nádraží, ale když si sedneme venku na zahrádku a jdeme se zeptat, jestli tu ještě vaří, dostáváme zápornou odpověď, mě by to ani nevadilo, protože jsem se najedl v Letohradě, ale ostatní chtějí jíst, a proto musíme zamířit do města. Cestou si všimnu, že Planoucí Růže má nové boty, které si podle svých slov koupila do Černé Hory, není s nimi ale pranic spokojena. Nebyla s nimi spokojena už ve chvíli, kdy je odnášela z krámu, protože si myslí, že si je koupila příliš velké a že se jí v nich budou dělat puchýře. Každou chvíli tak prohlašuje, že si koupila opravdu špatné boty. Opustivše nádraží, vidíme kus dál ceduli s nápisem *staropramen*, která naznačuje, že je tím směrem nějaký podnik, bohužel jde jen o hernu, což nás příliš nezajímá. Abychom neztráceli čas, ptáme se raději opodál stojícího pána, který nám radí cestu na náměstí, kde jsme skutečně našli hospodu, kde vařili.

Zařízena byla dosti prostě. Na jídelním lístku měli uvedeno několik hotových jídel, když přišel číšník, objednali jsme si piva, potom Planoucí Růže řekla, že by si dala jedno z hotových jídel, na což se jí dostalo dost protivné odpovědi, že to si teda nedá, protože tato jídla mají jen k obědu. Potom si tedy Sněhová Lilie a Veselý Balónek objednají smažený sýr s bramborami, zatímco Planoucí Růže jakousi krůtí kapsu. Já si objednám jen pohár, což okomentuje číšník slovy podobnými těmto: „Sladký pohár k pivu, to vám teda fakt nezávidím.“ To nás docela konsternuje, protože při vědomí toho, že jsem si to sám objednal, jeden by usoudil, že vím, co od toho mohu čekat i bez číšníkových rad. Sněhová Lilie už v neděli prohlásila, že proti podobným předsudkům chce bojovat, sama si nakonec ten pohár dá také.

Mezitím napíšeme SMSku Divoké Orchideji s tím, že za naše zdržení mohou české dráhy a že v Hoštejně budeme asi po čtvrt na deset. Mimo jiné jsme se tu bavili o tom, jak Sněhová Lilie kupovala spacák, prý si jej byla vyzkoušet ve spacákovém ležení, ale neměli zrovna k dispozici barvu, kterou chtěla, a tak si jej musela objednat. Protože v pondělí pojede s rodiči na Slovensko, chtěla jej do té doby mít, a pokoušela se tedy dohodnout, jestli by si jej nemohla vyzvednout už v sobotu. V obchodě jí nic neslíbili, ale alespoň připsali na její objednávku, aby ji vyřídili co nejdříve. Teprve když vylezla ven, uvědomila si, že tu vlastně v sobotu nebude. V pátek ráno tam ještě volala a dozvěděla se, že spacák budou mít v obchodě odpoledne, to už však byla Sněhová Lilie ve vlaku a bude si muset na spacák počkat. Také se dozvídám, že když jsem se Sněhové Lilii nedovolal, byla to jen nešťastná náhoda, protože ona si telefon vypnula sotva pár minut před tím, než jsem se o to pokusil. Vypnula jej proto, že se bála, že jí zavolá Arsenij, což je její nový kluk, a ona by mu to musela típnout, protože by v plném vlaku neměla dost soukromí k rozhovoru. Planoucí Růže mi vysvětluje, proč mi včera volala a ptala se, nemám-li štípačky. Musel jsem ji tehdy zklamat, protože jsem nebyl v Praze. Prý vyrábějí se Sněhovou Lilií mamince dárek, tvořený dosti tlustými dráty, zahnutými do ok, zavěšených na sebe a potažených pomalovanou látkou. Sněhová Lilie to prý viděla v nějakém zámku nebo muzeu. Holky neměly doma dost silné štípačky, a tak nakonec musely koupit asi za tři stovky speciální exemplář.

Na nádraží ještě navštěvujeme prodejnu point, abychom se vybavili na zakopání nového pokladu. Tužku a sešit na sepsání zprávy máme, ale musíme koupit krabici a slivovici, kterou chtěla Planoucí Růže zakopat s pokladem, protože se to tak patří. Co se týče krabice, máme na výběr jen mezi dvěma čokoládovými směsmi, které jsou ale docela drahé, a čaji v plechovce. Do jejich plechovek by se sice nevešla lahvička se slivovicí, ale zpráva ano a jsou plechové. Nakonec po dlouhém dohadování a přemýšlení koupíme jednu plechovku s čajem a lahvičku se slivovicí, která sice asi nebude moc dobrá, ale pro náš účel docela dobře postačí. K tomu ještě dokoupíme dvě malá máslíčka, která použijeme místo vazelíny, a ponožky, do kterých potom omazanou plechovku uložíme. Štastnou náhodou si ještě všimneme, že tu mají i mapu okolí, přibalíme ji tedy také. Až na papír a tužku bychom tedy mohli říct, že celý poklad pochází z nádražního obchodu v České Třebové.

Další cesta vlakem netrvá dlouho, cestou se docela setmělo, a tak vidíme z vlaku pěkně stavbu tunelu, který je zevnitř osvícen, a vypadá tak trochu strašidelně. Tento pohled způsobí, že Planoucí Růže stihne jít na záchod jen těsně před příjezdem do Hoštejna. Zastávka vypadá dost moderně, a tak není divu, že se Planoucí Růže s Sněhovou Lilií zprvu zdráhají uvěřit, že jsme již na místě. Kromě cedule je však přesvědčí i to, že na nás opodál čekají Divoká Orchidej s Jirkou. Hlásí nám hned, že stará budova je kus dál, že je však zavřená a když se k ní šli podívat, koukala na ně z okna dosti podezřívavě nějaká paní.

Nyní k této budově všichni míříme, neboť zde Sněhová Lilie s Planoucí Růží před devíti lety schovaly plánek s místem pokladu. Plánek pravda neměl příliš vypovídající hodnotu, neboť šlo jen o popis toho, pod jakou větví stromu je poklad zakopán, není v něm však nejspíš naznačeno, jak se dosat ke správnému stromu. Je však zřejmé, že o to větší byla jeho emocionálně–historická hodnota. Holky zastrčily kdysi plánek do díry v cihlách v malém baráčku nedaleko hlavní nádražní budovy. Jdeme proto k němu a, rozžehnuvše baterky, jmeme se do takových děr koukat. Strávíme tím dosti času, ale neúspěšně. V dírách najdeme sice různé věci, od vosího hnízda po krabičky od sirek, ale v žádné se nenachází ani náznak plánku. Musíme to tedy vzdát s tím, že jej k nalezení pokladu stejně nebude potřeba, protože z něj není možno vyčíst více, než z paměti Planoucí Růže a Sněhové Lilie. Vedle baráčku stál na koleji vagón s různým haraburdím a hlínou, ze které rostly vzrostlé byliny, asi už tu stojí dlouho.

Opouštíme proto nádraží a přemýšlíme co dál. Cesta k pokladu by měla vést od místa, kde byly holky na táboře, během nějž poklad zakopaly. Naše první myšlenky však samozřejmě patří hledání místa na spaní. Tábor byl v údolí, které začíná na západ od Hoštejna a vede k severu. Ležel prý na louce až u říčky až za Drozdovskou pilou. Usoudíme, že nejlepší bude vyrazit tím směrem a zastavit se na prvním vhodném místě v onom údolí. Divoká Orchidej s Jirkou už zde absolvovali výlet k mohyle, která ční nad vesnicí, i ve tmě je vidět její vysoký sloup. Podle stoupání k ní usoudili, že není dobrý nápad jít si hledat místo nad údolí, protože bychom museli jít nejprve hrozně do kopce. Není nám nejprve moc jasné, proč tam ta mohyla je, bavíme se o tom zrovna s Planoucí Růží, když jdeme trochu vepředu. Počkáme proto na ostatní, abychom se mohli zeptat Divoké Orchideje, podle ní a Jirky jde o mohylu, kterou postavili na místě bývalého hradu z kamení, které jim zbylo při stavbě Hoštejnského železničního mostu. Mohyla má připomínat právě tento hrad, o němž je na ní sepsáno povídání.

Dojdeme nejprve do vesnice, kde vidíme kulturní středisko s hospodou. Zastavujeme se u ní, abychom nabrali vodu. Po této krátké zastávce vyrážíme na další cestu, během nízse dříve i později ptáme Sněhové Lilie i Planoucí Růže na další detaily zakopání pokladu, sluší se snad trochu je zde shrnout. Před devíti lety byly Planoucí Růže se Sněhovou Lilií v údolí u Drozdovské pily na táboře, mírně dál proti proudu potoka. Trvalo mi dlouho, než jsem pochopil, že jich na tom táboře opravdu bylo jen pět dětí s jedním vedoucím, protože sám bych podobnou akci nenazval táborem. Vedoucí, kterého holky nazývaly Sob, se o ně však příliš nestaral, usoudiv, že děti jsou rozumější než on, nechal je, ať si dělají, co chtějí. Děti pak vedly noční život, protože jim přišlo úžasné, že mohou být celou noc vzhůru. Po nocích tedy konaly výlety, při jednom z nichž se rozhodly zakopat poklad, pokud vím, šlo o žvýkačky pedro vsunuté do skleněné láhve od limonády. Nejprve si vyhlédly od Drozdovské pily louku na kopci a na ní stromy, pod které se rozhodly poklad ukrýt, ale potom se vydaly prostě jednoho večera do prudkého srázu nad táborem a vystoupavše nahoru, našly jinou louku se stromem, pod kterým pak vyhloubily díru pod jednou větví a poklad do ní vložily. Je také třeba říci, že ten poklad šly z pěti dětí zakopat čtyři, jeden kluk se s nimi zase tolik nebavil. Ptal jsem se už dřív Sněhové Lilie a Planoucí Růže, proč nepozvaly další dva účastníky, Jakuba a Martinu[1]. Ony odvětily, že je to ani nenapadlo, že Jakuba by to asi vůbec nezajímalo, Martinu možná ano, ale stejně s ní dlouho nemluvily. Pravděpodobnost, že by jeden z těch dvou šel vykopat poklad už dřív je dosti malá, Martina sice měla nějaké skautské kamarády, ale i tak by prý bylo velmi divné, kdyby ji napadlo sem jet.

Procházejíce ještě Hoštejnem, vzpomíná Planoucí Růže, že zde u silnice bývala často pouť a ejhle, je tu i dnes, bohužel však již žádné atrakce nefungují. Zanedlouho zahneme z hlavní silnice doprava do údolí, z nějž přitéká do Moravské Sázavy říčka Březná. Údolím pak jdeme sotva kilometr, než se nám po pravé straně otevře pohled na rozlehlou louku. Navrhnu hned, že bychom zde mohli přenocovat, nemají-li ostatní námitky proti tomu, že budeme jen kousek od Hoštejna a navíc i od silnice. Po chvíli úvah, během nichž je opět všem vlastně jedno, budeme-li tu, nebo jinde, procházíme se po louce, hledajíce místo co nejvzdálenější silnici. Zkoušíme jít po kolejích, jež tu vyjela auta k mostku přes menší potůček. Za ním je však už tráva vysoká, a tak zůstáváme nedaleko něj.

Stavíme si stany. Sněhová Lilie bude ve stanu Veselého Balónka ještě s Planoucí Růží. Divoká Orchidej přirozeně s Jirkou, mají stan stejného typu jako já, i když s jinými detaily. Můj stan je opravdu odporně mokrý i zevnitř. Potom se ještě scházíme ve stanu Veselého Balónka, protože ten je ze všech stanů největší. Zpočátku to v něm prý trochu smrdí, protože jej sestra Veselého Balónka od minulého týdne dobře nevysušila. Ze stejných dvodů, zdá se, je v něm i rozplácnutá mrtvá moucha. Divoká Orchidej dává k lepšímu bezinkové víno, nebo jak se to jmenuje. Jde o bezové květy ponechané týden kvasit ve vodě s cukrem a citronovou šťávou. Zpočátku mám trochu obavy se napít, ale nakonec

[1] Pokud jsem si nepopletl jména...

také ochutnám. Podle mne to upřímně řečeno nebylo nic moc. Divoká Orchidej prý dostala recept od Lenky, řekla si o něj, když ochutnala její výtvor a moc jí chutnal.

Asi v půl dvanácté se na nedaleké silnici dělá rušno, prochází se po ní spousta lidí a svítí si baterkami, zdá se, že místní omladina vyrazila na páteční večerní procházku. Kdosi dokonce projde nedaleko našich stanů. Pozorujeme ruch průhledem ze stanu a dohadujeme se, proč tam těch pár lidí pořád stojí na silnici. Přesto si jdeme vyčistit zuby a spát. Mezitím k nám přijdou tři slečny a požádají o oheň, třebaže se zdají poněkud mladé na kouření, vyndám zapalovač v rámci zlepšování styků s domorodci. Ony potom zase odejdou, určitě obhlédly terén, aby na nás pak v noci mohly s ostatními zaútočit. Noc však proběhne klidně.

Sobota 23. července

Ráno nás probudí kdosi, kdo opodál telefonuje, podle Planoucí Růže musel být hned u stanů, ale podle mne byl kus dál. Na louce někdo prohání psa. Vstáváme až v devět, není proto divu, že odcházíme pozdě, navíc snídáme celkem pomalu. Planoucí Růže se Sněhovou Lilií a Veselým Balónkem si dělají Ho-Chi-Minhovu pomstu, já mám dva jogurty s rohlíky. Kromě toho samozřejmě vařím čaj. Odcházíme až v půl jedenácté a jdeme po silnici k Drozdovské pile. Přemýšlíme sice trochu, nešlo-li by to obejít po druhém břehu po nějaké cestě, ale podle mapy se to nezdá moc nadějné, červená značka vede někam úplně jinam a jiné cesty není příliš vidět.

Zanedlouho potkáváme studánku, z níž si Planoucí Růže, Sněhová Lilie a Veselý Balónek nabírají vodu. Chvíli potom vidíme po levé straně tábor a pak rybníky, které si holky nepamatují, ani podle mapy tam nejsou, tak usoudíme, že je tu určitě postavili načerno a že bychom to na ně měli prásknout. V Drozdovské pile bychom bývali ani nemuseli přecházet potok k hospodě, ale holky se chtějí podívat na louku, kterou si odtud prve vyhlédly. Hospoda vypadá na první pohled zavřeně, ale není. My však dovnitř nechodíme, jen holky na záchod. Koukáme na protější kopec, kde dnes už není louka, ale mladý smrkový les. Přesto holky tvrdí, že tam právě koukaly před devíti lety. Chvilku tu přesto čekáme. Mezitím sem přijede skupinka cyklistů, kteří postávají venku, protože je zřejmě podle našeho chování nenapadlo, že by vevnitř mohlo být otevřeno. Je totiž poledne a přes týden mají otevřeno až od čtyř, víkendové otvírací hodiny jsou schované za rámem okna a nejsou vidět. Nakonec jim poradíme, že mohou jít i dovnitř a oni si tam pak dávají pivo a točenou limonádu. Potom se od nás ještě nechají vyfotit. Divoká Orchidej s Jirkou si už od rána hledají spoje do Uherského Hradiště, kam dnes chtějí přejet na nějaký filmový festival. Věnují tomu dost úsilí a trvá jim to hodně dlouho, než zjistí, že nás budou muset opustit už ve tři, aby stihli vlak z Hoštejna.

Vrátíme se zpět na pravý břeh říčky a jdeme proti jejímu proudu dál. Cestou míjíme tábor, který tu byl i před devíti lety. To byl ovšem takový velký tábor, kde bylo asi čtyřicet dětí. Vprostřed louky měli velký stan a holky s ostatními třemi dětmi na jejich táboře si dávaly úkoly jako projít tím velkým stanem bez povšimnutí, což se jim skoro pokaždé podařilo. Vedle byl tehdy ještě jiný tábor, kde měli také hodně dětí, asi deset. Stejně jako tábor, na kterém byly holky, to byl tábor indiánský. Ten správný tábor byl až na další louce, prý měl dokonce dvě týpí, jedno pro vedoucího a jedno pro děti. Ve svém týpí měly děti dost nepořádek a vůbec se jim nelíbilo, když za vedoucím přijela jeho dcera se zetěm, možná teprve nastávajícím, který pak stále tvrdil, že tu bude pořádek.

U nejprudšího svahu po levici se holky zarazily a usoudily, že už jsme to správné místo minuli. Vrátili jsme se tedy zpět, kde rostou výborné maliny na úpatí svahu ještě prudšího. Na protější straně cesty se u říčky rozkládá louka, o níž holky usoudily, že je to ta, na níž byl kdysi jejich tábor. K tomu dodaly, že bychom měli vyrazit nahoru tím svahem po jejich tehdejších stopách. Po zakopání pokladu se sice vracely po asfaltce, ale holky si nejsou jisty, zda by z ní našly tu správnou louku. Přinejmenším začátek srázu je opravdu prudký, dokonce tolik, že si raději udělám z klacku hůl. Tu potom podávám Divoké Orchideji, aby se jí snáze stoupalo přes nejobtížnější místo. Veselý Balónek opodál pomáhá Planoucí Růži, která se ale bojí chytnout jím nabídnutého klacku, protože nevěří tomu, že nepraskne.

Kousek výš svahem nacházíme krásnou houbu, a tak nás napadne, že bychom je mohli začít sbírat. Zprvu se zdá, že naše plány ztroskotají na tom, že nemáme žádný košík a šátek by se od hub pěkně zašpinil, ale nakonec se rozhodneme, že houby budeme sbírat do igelitky, kterou budeme nosit dobře otevřenou, aby se houby nezapařily. Cestou nahoru najdeme ještě hodně hub, i když většinou jde o hořčáky. Na kopci jsme asi v půl druhé a doba, kdy nás Divoká Orchidej s Jirkou budou muset opustit, se rapidně blíží. Louku tu však žádnou nevidíme, místo toho jsme na hřebínku, z nějž padá na každé straně svah do údolí, a opodál je mladý smrkový les. Holky zřejmě nemají úplně jasno v tom, kde by měly hledat. Jdeme proto po hřebínku ještě dál, kde se snad uvidí.

Rostou tu krásné jahody, tak není divu, že se náš postup trochu zpomalí. O kus dál je opravdu louka, za níž stojí pár domků. Louka však není příliš povědomá ani Planoucí Růži ani Sněhové Lilii, opodál jejich louky také byly domky, ale podle nich zase ne tak blízko. Vprostřed louky stojí tři vzrostlé stromy v řadě a to opět není úplně tak jako před devíti lety, protože holky prý zakopaly poklad pod strom, který byl mladý, rozvětvenější a osamělější. Jak se o tom dohadujeme, stojíme nevědomky v mraveništi, což když Planoucí Růže zjistí, začne divoce poskakovat a mravence střásat na zem. Přece míříme k těmto stromům, opodál to vypadá, že by mohla za stromy být ještě jiná louka, a tak u stromů složíme batohy a holky se tam jdou ještě podívat. Louka tam však není, jen svah do údolí. Zkoušíme tedy kopat pod těmito stromy, postupně na několika místech, která se holkám zdají pravděpodobná. Nemáme sice žádné lopatky, ale protože poklad má být asi deset centimetrů pod zemí, víčka od ešusů postačí. Mezitím je dosti oblačno a občas poprchává. Přiznávám se, že vykopávání jsem se moc aktivně neúčastnil, místo toho jsem svačil, protože se mi rozblemcal salát do batohu.

Vykopeme tedy neúspěšně několik děr, Veselý Balónek s Planoucí Růží se jdou ještě podívat ke stromu na kraji louky, který je obklopen malými smrčky. I tam zkouší kopat, opět neúspěšně. Holky jsou trochu demotivovány tím, že nejsou přesvědčeny, že jsme u správných stromů. Blíží se stále chvíle, kdy nás Divoká Orchidej s Jirkou opustí, a tak jsme se rozhodli, že než odejdou, sepíšeme zprávu do nového pokladu. Základem je zpráva říkající, že jsme sem ten poklad zakopali my, a vybavená našimi podpisy. Ve zprávě je také uvedeno, aby tu ten, kdo poklad náhodou najde a vypije slivovici, nechal lepší. Jirka se nemá jak podepsat, protože nemá žádnou přezdívku. Jelikož cestou nahoru projevoval značně nadprůměrnou znalost hub, navrhujeme mu přezdívky spojené s houbami, ale jemu se žádná z nich nelíbí. Nakonec tedy navrhnu, aby byl Tichým Půlměsícem, což je přezdívka, kterou vymyslel Pába. I když on ji napsal do jednoho mejlu s tím, že se mu nechce mne oslovovat přezdívkou, protože má strach, aby si třeba nespletl Strašlivého Uragána s Tichým Půlměsícem. S tím už Jirka souhlasí a já doufám, že se to nebude plést.

Další částí je básnička, z níž každý napíše dva až tři verše tak, že neznáme nikdo víc, než o jeden verš víc mimo ty své. Celou básničku se dozvíme až za deset let. Necháme Divokou Orchidej a Jirku psát začátek, i když nemají žádný nápad. Nakonec musíme první větu vymyslet společně a pak už nějak navážou. Potom už nás ale opravdu Divoká Orchidej s Jirkou opustili a odešli přes louku směrem, odkud před několika okamžiky vyjely dvě škodovky s houbaři. Mezitím jsme už vykopali díru, takovou, že nad krabičkou a lahví bude asi dvacet centimetrů země. Do pokladu přidáváme i další věci, nějaké mince, Planoucí Růže polské zloté, které si přivezla ze své nedávné návštěvy Varšavy. Planoucí Růže pak poklad obohacuje o fotku, Sněhová Lilie snad taky, i když pak váhá, jestli je to dobrý nápad, protože neví, jestli se na svou původní podobu bude za deset let těšit. Při psaní zprávy a básničky se na chvíli dává do drobného deště, a tak jsme vytvořili nad zrovna píšící Sněhovou Lilií z pláštěnky improvizovanou střechu, aby nepršelo na ni ani na papír.

K tomu všemu každý z nás čtyř zbylých napíšeme zprávu s tím, že si je za deset let vzájemně přečteme, o nich se tedy samozřejmě nebudu rozepisovat, snad bych jen napsal, že Veselý Balónek se tomu dlouho bránil a nic se mu psát nechtělo. Bavíme se přitom o spoustě dalších věcí, myslím, že docela vážně. Ještě různými způsoby odměříme, jak poklad za deset let najít, ale o tom bych se snad také nerozepisoval. Mezitím vidíme, jak do posedu opodál vylezli kluk s holkou a zvědavě koukali naším směrem. Máme proto obavy, aby nám nešli poklad vykopat hned potom, co jej opustíme. Když tedy omatláme plechovku máslem, uložíme do ponožek a zahrabeme spolu s lahvičkou slivovice zemí, raději ještě poblíž uděláme několik falešných mělkých děr, abychom případné diverzanty zmátli, doufám, že se nám to podařilo dostatečně. Je pět hodin, to už jsme tu strávili dvě hodiny od chvíle, kdy Divoká Orchidej s Jirkou odešli.

Tak se zdá, že vykopávání pokladu bylo neúspěšné. Přestože díky tomu nebudu muset platit celý medovník, snad bych i raději, kdybychom ten poklad našli, protože si myslím, že bychom z toho povšechně měli mnohem větší radost, uvidíme, jestli za deset let budeme úspěšnější. Odejdeme přes louku směrem, kam nakonec šli Divoká Orchidej s Jirkou, když se vrátili ze směru, kterým vyrazili původně. Rostou tu u lesa výborné maliny. U nich se na chvilku zastavujeme a jdeme se ještě s Planoucí Růží podívat se rychle zpátky, jestli nám už ti dva z posedu nevykopávají náš poklad. Zdá se, že mají jiné starosti. Potom tedy chvíli sbíráme maliny, než usoudíme, že vyrazíme dál. Tenhle směr je ale špatný, protože cesta tu hned padá do údolí. My jsme se dohodli, že půjdeme do Cotkytle hledat hospodu, která by tam podle mapy měla být, a Cotkytle je samozřejmě na kopci.

Jdeme proto zase zpátky a procházíme cestou mezi dvěma baráky, ještě jednou pohlédnuvše k našim třem stromům. Míříme nyní po cestě a posléze asfaltce do kopce k Cotkytli. Cestou mineme několik psů, kterých se Planoucí Růže trochu bojí a schovává se za nás. Ve chvíli, kdy se s Sněhovou Lilií přezouváme do sandálů, prohučí kolem nás závratnou rychlostí cyklista. Prosviští mezi námi celkem těsně, ale přesto ani trochu nepřibrzdí. Už je docela hezky, mraků není tolik a začíná být teplo. Konečně po tak dlouhé době. Kousek před Cotkytlí vidíme směrovku k občerstvení opodál, ale odoláváme pokušení stavit se už tam, protože chceme raději restauraci, a tak pokračujeme dál. V Cotkytli sice procházíme kolem restaurace, ale ta už je asi hodně dlouho zavřená, i podle divadelních rekvizit, které lze vidět přes okno, zřejmě již neslouží původnímu účelu.

Na návsi sice mají kostel, rozcestník, obchod i poštu, ale hospodu nikoli. Nezbývá nám tedy, než se zeptat paní, která jde opodál, ta nám poradí, abychom šli do mlýna ve vedlejší vesnici. Chvilku přemýšlíme, jestli nám to prudké klesání stojí za to. Nakonec se rozhodneme, že stojí, a míříme naznačeným směrem. Jdeme po silnici, přitom mineme dvě zkratky pro pěší, které jsem na jejich horních koncích považoval za cestičky k domům a na dolním konci mne obě naštvaly, když jsem zjistil, že jde o zkratky. Cestou se bavíme o tom, že ta paní určitě byla čarodějnice, která nás teď poslala do čertova mlýna, kde budeme muset hrát čertovský mariáš. Malujeme si, jak to tam bude vypadat, ale nakonec je mlýn obyčejný penzion s restaurací.

Sedáme si na zahrádku k jedinému dřevěnému stolu, ostatní jsou plastové. Vzápětí se jdeme se Sněhovou Lilií dovnitř zeptat, jestli nás venku obslouží, a objednat prozatím čtyři piva. Vrátíme se jen s jídelními lístky, číšník prý přijde za námi. Polemizujeme o tom, jestli tady budeme jíst, nebo ne. Sněhová Lilie, Planoucí Růže, Veselý Balónek uvažovali zprvu, že by si uvařili večer těstoviny se zeleninou a těmi houbami, ale nakonec to zavrhli a normálně se nají tady, a tak se rozhoduji také tak. Jen Planoucí Růže se spokojí s polévkou a palačinkami. Když nahlas uvažuji, jestli se ke kungpau hodí hranolky, řekne mi Planoucí Růže rázně, ať se na to vykašlu. Na to jí trochu udiveně řeknu, že mi připadá docela od rány, a to vždycky bývala tak submisivní, ona na to odpoví, že zjistila, že toho lidé zneužívají, a tak se rozhodla nebýt submisivní.

Během jídla vidíme u houpaček za plůtkem holčičku a chlapečka, chlapeček zrovna říká holčičce, že ona bude jako kluk, dokonce převlečený král, aby se mohli pořádně mečovat. Navíc jí přisoudí, že ona bude dobrá a on zlý. Jak dojídáme, ženou se k nám od Lanškrouna temné mraky, snad z nich nezačne pršet dřív, než někde postavíme stany. Nejprve se však musíme rozhodnout, kam teď vyrazíme a kam půjdeme zítra. Vypadá to, že dnes vyrazíme z Cotkytle po zelené na nějakou louku, zítra budeme po té zelené pokračovat. To znamená, že musíme opět vyjít ten kopec do Cotkytle. Prudce se ochladilo, ale než dojdeme nahoru, budeme zahřátí až až.

Cestou nahoru využíváme obou zkratek, což mne trochu uklidňuje, kdybychom jich bývali využili už cestou dolů, nemuseli bychom se nyní obávat deště, neboť bychom již zajisté byli kdesi pod stanem. Cestou nahoru vidíme také nějakou paní, holky říkají, že je to jiná, než ta, které jsme se ptali na cestu do hospody. Spekulujeme jen, jde-li o stejnou duši či nikoli, možná mají na vesnici jen jednu duši a půjčují si ji podle pořeby. K tomu nás napadne, že kdyby se na světě dělo všechno, co si vymyslíme, bylo by to tady asi dost děsivé. Napadá nás, že by to mohl být pěkný námět na film, totiž to, že si nějací mladí lidé vymýšlejí věci, které se pak uskuteční.

Z Cotkytle tedy vyrážíme po zelené směrem k severu. Mraky zase opět pomalu rozcházeji a obloha se vyjasňuje. Pršet tedy asi nebude. Po necelých dvou kilometrech, během nichž přejdeme vozovku a vyjdeme do mírného kopce, najdeme pěknou louku, tak akorát pro naše stany. Postavíme si je tak, že máme vchody blízko sebe, což mi umožní ležet ve stanu a koukat na to, co se děje u sousedů. Vařím potom asi dva nebo tři čaje, o něž se samozřejmě podělím s ostatními. Sněhová Lilie hodnou chvíli telefonuje s Arsenijem a Veselý Balónek s Planoucí Růží zatím čistí houby. Potom je Veselý Balónek začne smažit na másle s pórkem a mrkví, které jsem jim na to věnoval. Když už to má skoro hotové, ptá se Planoucí Růže, jak se pozná hřib satan. Řeknu, že nevím, že asi zmodrá, když jej nařízne. To ji vyděsí, protože právě to se stalo s houbou, kterou zrovna drží v ruce. Snažím se jí sice říct, že fakt nevím, že jsem to spíš tak plácl a že pravděpodobnost, že by se setkala se satanem, je dosti malá. Veselý Balónek si navíc vzpomene, že takhle modrá úplně jedlý hřib modrák nebo tak nějak. Planoucí Růži to moc neuklidní, a tak nakonec Veselý Balónek usoudí, že než abychom se nervovali, bude lepší, když to preventivně vyhodí, a tak houby, které jsme dnes našli, skončily nakonec u blízkého křoví.

Potom ještě dělají zeleninu, kterou mají s sebou v igelitovém pytli, jde o směs, která byla původně zmrazená, ale teď pochopitelně roztátá. Jsou v ní žampiony, tak jsou v tom alespoň nějaké houby. Jen jsem ochutnal a měli to docela dobré. Mezi nimi třemi to pak koluje, ale zase nemají takový hlad, a tak to nakonec musí dojíst Planoucí Růže, protože to nechce nechávat do rána.

Neděle 24. července

Ráno jsme vstali asi v osm, venku je krásně slunečno, skoro až horko. Po snídani se pomalu sbalíme, já tedy nejpomaleji, a vyrážíme po zelené značce k severu. Ještě předtím, alespoň myslím, že to bylo dnes ráno, i když možná už včera, prohlásila Planoucí Růže, že mám kolena, což je pro ni velká estetická pochvala, protože podle ní na obyčejném člověku žádná kolena vidět nejsou. Planoucí Růži tak nalákalo teplé počasí, že si vzala jen tílko, které jsem dosud neviděl, což přiznává s tím, že je nosí jen když je opravdu teplo, a to se u nás nestává zase tak často. Není proto divu, že zanedlouho se sluníčko zase schová, ochladí se, a tak se Planoucí Růže zase obléká. Jdeme jen chvíli, než vidíme dole v údolí pěknou vesničku s kostelem – Horní Heřmanice. Veselý Balónek navrhne, abychom se s tím kostelem vyfotili, protože je to tu velmi malebné, vůbec celou dobu tu chodíme opravdu krásnou krajinou. Sundáváme si tedy batohy s tím, že dva z nich opřeme o sebe a použijeme jako stativ. Potom se postupně fotíme na mu prakticu a foťák Sněhové Lilie, ta si koupila nový miniaturní digitální a je z něj úplně nadšená, má sice velký displej, ale nemá hledáček, což mě trochu mate. Taky jak je malý, má Sněhová Lilie trochu problémy s tím, aby ho správně nastavila a aby nespadl.

Potom ještě Sněhová Lilie navrhne, že by nás mohla vyfotit ve skoku. Je třeba několik pokusů, než se podaří, abychom na té fotce byli opravdu ve vzduchu, potom se za foťákem vystřídáme postupně všichni, po Sněhové Lilii Planoucí Růže, po ní já a nakonec i Veselý Balónek. Potom pokračujeme dolů, udělalo se tak větrno, že si raději přioblékáme s Veselým Balónkem větrovky. Pokračujeme dolů, kde procházíme vesnicí dál po zelené, chceme dojít až na Bukovou horu, odkud sejdeme dolů do Jablonného. V Rýdrovicích zahýbáme vlevo do kopce a zanedlouho dojdeme k lesu, kde rostou dobré maliny. Kus dál je nahoře nad loukou barák na opravdu nádherném místě, i když samotný dům zase tak hezký není. Hned prohlašuji, že na takovém místě si pořídím dům, až se odstěhuji z Prahy, k čemuž Sněhová Lilie poznamená, že to bude asi až budu nezaměstnaný, protože všechny činnosti, které bych mohl dělat, lze dělat jen ve městě.

Kopec obejdeme a za ním dojdeme k místu, kde u cesty roste spousta borůvek a jsou tam i lidé, kteří je sbírají. Zůstaneme tady také na chvilku a jíme borůvky, na okamžik uvažujeme, že bychom je mohli nasbírat do nějaké nádoby a pak si je dát s cukrem, ale nakonec jsme na to líní. Sněhová Lilie nás pořád fotí. Opodál sedí paní, která má na hlavě mikinu, asi si ji nasadila, aby nebyla na fotkách. Po chvíli pokračujeme dolů k dalšímu rozcestníku, odkud je to už jen tři kilometry nahoru. Při stoupání na Bukovou horu polemizuje Veselý Balónek se Sněhovou Lilií a Planoucí Růží o tom, co je zlatá barva. Veselý Balónek tvrdí, a má to prý podloženo míněním jeho dvou výtvarně vzdělaných sester, že jde prostě o barvu, zatímco podle holek je zlatá barva prostě žlutá, a liší se od žluté jen odrazivostí a leskem. No, tak nevím.

Z Bukové hory to máme dolů už jen jedenáct kilometrů, k čemuž Planoucí Růže podotýká, jak dobře jsem to odhadl, protože jsem tvrdil, že to bude deset. U předchozího rozcestníku půl kilometru před tím jsme se dohadovali o tomto odhadu a oba jsme vlastně tvrdili totéž, ale trvalo nám asi pět minut, než jsme se na tom shodli. Nahoře je lavička pod stříškou, kde se usadíme na svačinu, po ní si dáváme ještě čokoládu a hodnou chvíli tu sedíme a vybavujeme se. Trochu se vyhříváme na sluníčku, které docela pěkně svítí, ačkoli je stále docela zima. Potom jdeme pomalu dolů, cesta vede zanedlouho pod vlekem dolů, což není nic moc. Naproti na delší sjezdovce jsou jakési hliněné kopce, Veselého Balónka napadlo, že by mohlo jít o dráhu pro kola, která mezi nimi sjíždí dolů, ale je to dost nejasné a na tu vzdálenost není nic rozeznat.

Pod sjezdovkou nabíráme vodu z pramene, který tu vytéká z trubky. Pokračujeme po modré značce, kus za vesnicí vidíme u jednoho domku u potoka figuríny staré paní a starého pána sedící pod stříškou, opodál je ve vzduchu zavěšená čarodějnice a sedící vodník. Před tím vším je dřevěná silueta hloupého Honzy připojená k vodnímu kolu tak, že hloupý Honza hýbe holí, jako by šel. Chvíli uvažujeme, co by to mohlo být. Nejprve myslíme, že jde o pohádku, potom je nám líto starých rodičů, protože mají jako syna hloupého Honzu, vypadají ale celkem smířeně. Nakonec ale Planoucí Růže přijde na to, že vodník má v náručí elektrickou kytaru. Vypadá to trochu jako štika, nebo jako samopal, ale kytara je nejpravděpodobnější. To nás vede k domněnce, že jde o kapelu. Čarodějnice je tančící zpěvačka a pán s paní jsou sboristi. Hloupý Honza vepředu je nejspíš dirigent. Tím vyčerpáme veškeré zajímavosti na tomto místě a můžeme jít.

Zanedlouho proti nám jede pán na kole, na němž má na sedačce jedno dítě, druhé tlačí v kočárku pravou rukou, řídí tedy jen levou. Přijde nám to trochu jako hazard. Potom procházíme kolem domku, který se Sněhové Lilii líbí, je docela malý, nějak se dostáváme k tomu, že budu mít, až se vzmůžu, zámek, Planoucí Růže se mě ptá, jestli je pak budu do toho zámku pouštět, na což říkám, že ano, ale budou nejprve chodit zadem, kde je lokajové umyjí a oblečou do pořádných šatů, protože tak, jak chodí normálně, by to nebylo možné. Pak nám tedy hodnou chvíli vydrží bavit se podobnými plány. Podobné zámky budeme mít všichni, jen Sněhová Lilie bude mít v Americe ranč, abychom měli změnu, až se budeme navštěvovat. Procházíme ještě kolem dalšího tábora, kde míjíme děti, které si přes cestu střílí z luku, naštěstí se nám všechny šípy vyhnou.

Další vesnice se jmenuje Bystřec, odkud jdeme už jen po silnici. Vystoupáme nad vesnici střihajíce silniční serpentýny po pěšině a odtud až do Jablonného už jen klesáme. Skoro dole pak proti nám jede pán, delší chvíli za ním slečna nebo paní. Planoucí Růže k tomu podotýká, nejprve jen šeptem Sněhové Lilii, že si to myslela, že za tím pánem určitě nedaleko bude do kopce supět ještě nějaká slečna či paní. Planoucí Růži se ten pán vůbec nelíbil, ale když viděla tu slečnu/paní, tak prohlásila, že si nemůže moc vybírat. Sněhová Lilie oponuje názorem, že ve skutečnosti je možná ta slečna/paní velká sportovkyně, protože ona viděla v televizi těžké atletky a byla překvapena, kolik je na nich sádla. Mě se zdá, že tahle na sobě neměla moc svalové hmoty, ale se Sněhovou Lilií se neshodneme. V Jablonném procházíme kolem zámečku, tak se mě Planoucí Růže ptá, jestli bych ho nechtěl, ale mě se moc nelíbí, hlavně má takovou tmavou zahradu.

Na náměstí jsme něco před pátou, začnu hned hledat, jak bychom se dostali do Prahy. Najdu spojení v 18:18, což by nám vyhovovalo, protože bychom si ještě stihli zajít na chvíli do hospody. Projdeme postupně všechny, které na náměstí vidíme. Pizzerie nahoře se nám zdá drahá, třebaže je z ní krásný rozhled na náměstí. V další hospodě ve dvoře mají jen pivo a není to tam moc hezké, dole mají na zahrádce plno. Nakonec se tedy rozhodneme, že si dáme v té pizzerii jen pivo a svačinu si pak koupíme v obchodě. K tomu si ještě dohromady dáme jednu pizzu. Na jídelním lístku sice píší, že jednu pizzu dávají nejvýš dvěma lidem, ale možná jsme to jen nepochopili.

Před šestou jdeme ještě do blízkého obchodu pro brambůrky. Planoucí Růže ještě dostane neodolatelnou chuť na čerstvá rajčata, a tak koupí pro každého jedno. Mě popadne podobná chuť na broskve. První vlak nás doveze do Letohradu, kde čekáme půl hodiny na další. Trochu nás mate, že odtud za chvíli jede vlak do Prahy, zatímco mě našel Oskar spojení ještě s přestupem v Ústí nad Orlicí. Podle jízdního řádu ale zjistím, že vlak odtud bude v Praze později než my, a tak je to v pořádku. Také tu vzpomínáme na Luční Kobylku, která má maminku v Žamberku, což je nedaleko odtud. Zalitovali jsme, že s námi nejela, Planoucí Růži napsala, že bude na brigádě. Rozhodli jsme se tedy, že jí alespoň napíšeme SMSku, která se veršovala, bohužel si ji nepamatuji. Zato si pamatuji její odpověď která se veršovala taktéž:

```
Já jsem v Hradci,
ráno jedu do lesa,
nocuju venku,
žádná velká noblesa.

Přeju šťastné dojetí
a díky za zprávu,
nutí mě k dojetí,
zas mám veselejší hlavu.
```

Luční Kobylka

Vlak z Ústí má pochopitelně zpoždění, tak na něj musíme chvilku čekat. Ve vlaku do Prahy přistupujeme do kupé, kde jsou už dva Poláci, jeden z nich je trochu opilý. Celou cestu hrajeme karty. Ten trochu opilý

Polák nám střídavě zavírá a otvírá okno, ten druhý se za něj omlouvá a vypadá to, že se možná trochu stydí a stále ho umravňuje. V Praze jsme před desátou.